

ραπονεμένη και ἀκαλλώπιστος ἥρωϊς, καὶ ἤρχισε νὰ πορεύεται τὴν ὁδὸν τῆς, τρέχουσα ὅσον ταχέως ἡδύνατο ἐξ αἰτίας τῶν ὑποδημάτων τῆς, διότι ἦσαν τοῦ πατρός τῆς καὶ δέκα φορές μεγαλειτέρα τοῦ δέοντος· ὁ δὲ ἄβαξ καὶ τὰ βιβλία τῆς, ἔκαμνον δυνατὸν πάντα γον ἐνῷ ἔσπευδε κοπιωδῶς εἰς τὸν δρόμον τῆς.

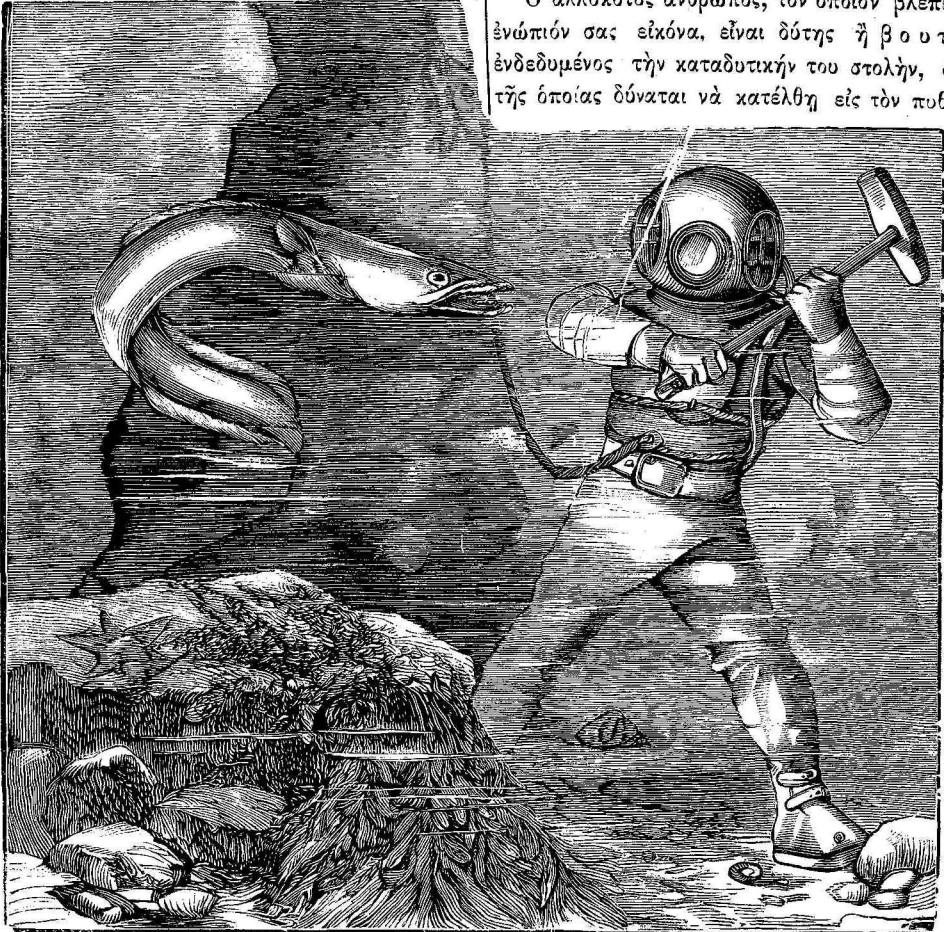
Ὁ Βέρτος ἦτο πλέον πολλὸ κουρασμένος, διότι δὲν ἦτο συνειθισμένος εἰς τόσον μεγάλους περιπάτους, ἀλλ' ἡ εὐσπλαγχνία καὶ ἡ περιέργεια ἔβαλον νέαν δύνα-

μιν ἡρυνθῆναι μέχρι τῶν ριζῶν τῶν τριχῶν του, διότι ἡ ἀλήθεια, ὅταν ἤμεθα ἔνοχοι, εἶναι ὡς δίστομος μάχαιρα, καὶ ἀπεμακρύνθη τρέχων, διευθυνόμενος πρὸς τὴν μόνην ἄλλην καλὴν ἡμῶν ἐφαίνετο.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΟΙ ΔΥΤΑΙ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΔΥΤΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΗ.

Ὁ ἀλλόκοτος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον βλέπετε εἰς τὴν ἐνώπιόν σας εἰκόνα, εἶναι δούτης ἢ βουτηχτής, ἐνδεδυμένος τὴν καταδυτικὴν του στολὴν, διὰ μέσου τῆς ὁποίας δύναται νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν πυθμένα τῆς

Δούτης προσβληθεὶς ὑπὸ γόγγρου.

μιν εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ ἐδάδιζε γενναίως ἐπὶ τοῦ ἀνωμαλοῦ ἐδάφους, πασπαλίζων μὲ χῶμα ἕτι περισσότερον τὰς ἐρυθράς του περικνημίδας καὶ τὰ κομψὰ του ὑποδήματα μὲ τὰς ἀργυρὰς περόνας.

Ἐκρούσε τὴν θύραν μιᾶς καλύβης, ἀλλ' εἶδε μόνον γρατῶντινα ὀργίλην, ἥτις τὸν ἠπειλῆσε μὲ τὸ σάρωθρον.

«Δὲν εἶναι ἐδῶ τοῦ Γιάννη ἡ καλύβη. Φεῦγε ἀπ' ἐδῶ! φαίνεσαι ὡσάν δραπέτης!»

Καὶ πράγματι ἦτο δραπέτης, ἀκούσας δὲ ταῦτα

θαλάσσης ἢ τῶν βαθέων ποταμῶν, καὶ νὰ περιπατῇ καὶ νὰ ἐργάζεται ὑποκάτω τοῦ ὕδατος, ἐπίσης καλῶς, ὅσον ἐπὶ τῆς γῆς. Κατέρχεται δ' ἐπίσης διὰ διαφόρους σκοποὺς, ἄλλοτε μὲν διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ ναυαγῆσαντα πλοῖα καὶ νὰ σώσῃ ἐξ αὐτῶν χρήματα ἢ ἄλλα πολύτιμα πράγματα, ἄλλοτε δὲ διὰ νὰ καθαρῇ λιμένας, καὶ ἄλλοτε διὰ νὰ θέσῃ τὰ θεμέλια γεφυρῶν ἢ φάρων, ἔργα τὰ ὁποῖα οὐδέποτε θὰ ἡδύνατο νὰ κατορθώσῃ ἄνευ τῆς καταδυτικῆς μηχανῆς, ἥτις τῷ παρέχει ἀέρα ὑποκάτω τοῦ ὕδατος, ἄνευ τοῦ ὁποίου ἀδύνατον νὰ ζῇ ἐπὶ πολλὰς στιγμὰς.